

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem X
zastoupený obecným zmocněncem Z. Š.
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-64788/17-HEV/V,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí, kterým se řízení vedené pod sp. zn. ODSČ-64788/17-HEV/V končí, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud řešil otázku, zda žalovanému uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí o přestupku poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno, a jak se do běhu této lhůty

promítlo opravné rozhodnutí vydané nadřízeným úřadem žalovaného a odvolání proti tomuto opravnému rozhodnutí podané žalobcem. Soud dospěl k závěru, že žalovanému lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula, přestože žalobce v části řízení postupoval šikanózně.

2. Žalovaný vydal dne 1. 3. 2018 pod č. j. ODSČ-64788/17-66 rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za toto jednání žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 12. 6. 2018, č. j. JMK 84160/2018. Žalobce brojil proti rozhodnutí o odvolání žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 A 52/2018-32. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 5. 2022, č. j. 9 As 289/2020-38, rozsudek krajského soudu i rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Krajský úřad následně rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022, č. j. JMK 104150/2022, zrušil „odvolání“ žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. ODSČ-64788/17-66, a věc vrátil žalovanému k novému projednání.
3. Dne 7. 9. 2022 byl správní spis vrácen žalovanému. Ten zjistil zřejmou nesprávnost ve výroku rozhodnutí krajského úřadu a dne 21. 9. 2022 mu postoupil správní spis k vydání opravného rozhodnutí. Krajský úřad vydal opravné rozhodnutí dne 4. 10. 2022. Dne 21. 10. 2022 podal žalobce proti opravnému rozhodnutí odvolání; správní spis byl dne 20. 12. 2022 předložen Ministerstvu dopravy k rozhodnutí o tomto odvolání. Dne 26. 12. 2022 podal žalobce krajskému úřadu podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného; krajský úřad usnesením ze dne 18. 1. 2023 podnětu žalobce nevyhověl s tím, že je vedeno odvolací řízení ohledně opravného rozhodnutí u Ministerstva dopravy. Dne 2. 2. 2023 podal žalobce ke krajskému soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Dne 7. 2. 2023 Ministerstvo dopravy zamítlo odvolání žalobce; správní spis byl vrácen krajskému úřadu dne 22. 2. 2023. Krajský úřad spisový materiál postoupil dne 8. 3. 2023 žalovanému; ten bez dalšího spis odeslal dne 13. 3. 2023 krajskému soudu k řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce namítl, že žalovaný měl po zrušení svého rozhodnutí krajským úřadem pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů. Jelikož ani po pěti měsících rozhodnutí nevydal, obrátil se žalobce na nadřízený krajský úřad s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti; ten této žádosti nevyhověl. Dle žalobce je odvolání proti opravnému rozhodnutí krajského úřadu bez vlivu na postup žalovaného ve věci a na možnost žalovaného vydat nové rozhodnutí ve věci; opravné rozhodnutí má pouze procesní charakter a nemá odkladný účinek. Pokud měl žalovaný za to, že je třeba nejprve rozhodnout o odvolání podanému proti opravnému rozhodnutí, měl řízení o přestupku přerušit, což žalovaný neučinil. Případně mohl za účelem opravy chyby poskytnout krajskému úřadu a Ministerstvu dopravy pouze kopii spisové dokumentace. Věc se žalobci jeví absurdní, neboť již došlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby, takže žalovaný může řízení pouze zastavit. Vyčkávat na vydání rozhodnutí o odvolání proti opravnému rozhodnutí je proto zbytečné.

5. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-64788/17-HEV/V ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Nemohl totiž věc projednat a rozhodnout, neboť neměl k dispozici správní spis. Dne 21. 9. 2022 jej předal krajskému úřadu a vrácen mu byl až dne 8. 3. 2023. O skutečnosti, že žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, se žalovaný dozvěděl až z výzvy soudu. Žádost a její vyřízení nejsou součástí spisu, který byl žalovanému vrácen. Žalovanému dále nelze vytýkat, že ve věci probíhaly jiné zákonem stanovené postupy vyvolané procesní taktikou žalobce (odvolání proti opravnému rozhodnutí). Žalovaný tudíž nemohl ze zcela objektivních příčin věc projednat a rozhodnout, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl. Závěrem požádal a o brzké vrácení správního spisu, aby mohl vydat meritorní rozhodnutí ve věci.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba je důvodná.
8. V řízení o přestupku je lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena v § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tak, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení. Na věc se dále vztahuje též § 71 odst. 4 ve spojení s § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle § 71 odst. 4 správního řádu platí, že nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. Toto ustanovení je materiálním korektivem jinak v zásadě objektivního posuzování stavu nečinnosti správního orgánu: má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS).
9. Při aplikaci citovaných ustanovení na projednávaný případ dospěl soud k následujícím závěrům. Dne 7. 9. 2022, kdy byl správní spis vrácen žalovanému, počala běžet šedesátidenní maximální zákonná lhůta pro vydání nového rozhodnutí ve věci, která by skončila v pondělí dne 7. 11. 2022. Na běh této lhůty v zásadě nemůže mít žádný vliv skutečnost, že správní orgány zjistily v rozhodnutí krajského úřadu zjevnou nesprávnost a rozhodly se pro postup dle § 70 správního řádu. Případná zjevná nesprávnost v rozhodnutí je totiž pochybením správního orgánu, které se nemůže negativně promítnout do postavení účastníka řízení – nepochybně tedy nemůže prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí. Totéž lze v zásadě říci o postupu dle § 70 správního řádu.
10. Jinak je ovšem třeba hodnotit situaci vyvolanou odvoláním žalobce ze dne 21. 10. 2022 proti opravnému rozhodnutí krajského úřadu. Odůvodnění tohoto odvolání považuje soud za nutné citovat: „*Důvod pro podání odvolání je, že jak KÚ Jihomoravského kraje, tak Ministerstvo dopravy, vykonává svou činnost prostřednictvím úředníků, kteří k práci přistupují značně podivně, neobjektivně, nefairově a účelově. Proto je raději budeme zatěžovat zbytečnou prací, aby měli méně času škodit jiným. Tento přístup asi zvolíme i v jiných věcech.*“ Soud konstatuje, že takovéto odvolání je zjevným šikanózním zneužitím práva žalobce na odvolání, neboť jeho účelem je – jak sám žalobce uvádí – pouze zatěžovat krajský úřad a Ministerstvo dopravy zbytečnou prací. K řízení vyvolanému tímto odvoláním proto nelze při posuzování nečinnosti žalovaného přihlížet ve smyslu § 71 odst. 4 správního řádu. Dobu od podání

odvolání (21. 10. 2022) do vrácení spisu krajskému úřadu Ministerstvem dopravy (22. 2. 2023) proto nelze do lhůty pro vydání rozhodnutí započítat.

11. Počínaje dnem 23. 2. 2023 lhůta pro vydání rozhodnutí pokračovala v běhu (zbývalo z ní ještě 17 dnů) a marně uplynula v pondělí 13. 3. 2023. Soud chápe postoj žalovaného, že značná část lhůty pro vydání rozhodnutí uplynula nikoliv jeho vinou, nýbrž pochybením krajského úřadu, které si vyžádalo opravné rozhodnutí. Krajský úřad se přitom při nápravě své chyby nevyznačoval velkou expeditivností (opravné rozhodnutí vydal až po 13 dnech od předložení spisu, správní spis vrátil žalovanému až 14 dnů poté, kdy mu byl vrácen Ministerstvem dopravy). Soud nicméně posuzuje nečinnost jako objektivní stav a zavinění toho kterého správního orgánu není pro toto posouzení podstatné.
12. Soud dále zdůrazňuje, že postup žalovaného poté, co mu byl dne 8. 3. 2023 konečně vrácen správní spis, nebyl příliš smysluplný. Namísto, aby žalovaný (který v té době již věděl, že je podána žaloba na ochranu proti nečinnosti) bezodkladně ve věci rozhodl, případně sdělil soudu, že ve věci rozhodne v řádu dnů, postoupil soudu správní spis s žádostí o jeho brzké vrácení. Tento postup nelze číst jinak než jako záměr žalovaného vydat rozhodnutí až poté, co bude věc projednána soudem. Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ovšem není nařizující výrok soudu, nýbrž vydání správního rozhodnutí. Mohl-li žalovaný vydat rozhodnutí, měl tak učinit bez ohledu na podanou žalobu a žádost soudu o předložení správního spisu. Pokud tak nepostupoval, pak soudu nezbývá než ke dni svého rozhodnutí konstatovat nečinnost žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

13. Na základě uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil nečinnému žalovanému povinnost vydat rozhodnutí, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu.
14. O náhradě nákladů řízení žalovaného bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
15. Žalobci by jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo; v jeho případě však soud shledal důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž mu náhradu nákladů řízení nepřiznal postupem podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalobce v žalobě uvedl, že je nucen ji podat, neboť by rád dospěl k ukončení přestupkové věci z roku 2017. Deklarovanému záměru žalobce dosáhnout rychlého rozhodnutí ve věci ovšem zhora neodpovídá jeho postup ve správním řízení, v němž podal účelové odvolání proti opravnému rozhodnutí. Podnět k opatření proti nečinnosti a žalobu pak podal v době, kdy velmi dobře věděl, že se správní orgány – Ministerstvo dopravy – musí zabývat jeho šikanózním odvoláním. Pokud by přitom své právo na podání odvolání nezneužil, nelze vyloučit, že by žalovaný rozhodl v zákonné lhůtě. Z postupu žalobce ve správním řízení tedy neplyne, že by měl zájem na urychleném vydání rozhodnutí, jeho snahou spíše bylo zneužitím práva na odvolání docílit uplynutí promlčecí lhůty u spáchaného přestupku, tedy řízení prodlužovat. Rozpor mezi chováním žalobce ve správním řízení a podanou žalobou proto soud považuje za důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. května 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu